

силно, щото той отъ младъ мжжъ се обърна, и по работата си, и по обхожданието си, и по умътъ си на единъ старъ благоразуменъ, опитенъ човѣкъ. Слѣдъ една година отъ бащината си смъртъ, той се задоми, и отъ тогива той съвършенно залови същото си бащино занятие, съ същото трудолюбие и спистовностъ, като при тия цѣнѣше, кжташе бащината си панакида, като едно скжпо завѣщание, като единъ вѣчнопамененъ споменъ и залогъ на бащинитъ си добродѣтели. Не ще и дума, че той я прочиташе и съ голѣмо любопитство и внимание, още и съ голѣмо благоговѣние,

VII.

Доиде освобождението ни. Такива ми ти стари търговци, занаятчици, еснафи, работници, прѣди на четъ хора, и съсловия, сега за нищо се незначитаха; никой за тѣхъ не говорѣше. Насрѣдъ испжкна чиновничеството; всички жизненни въпроси, като да се осрѣдоточиха въ ламтение за служби, чинове, заплати, награди, а помежду тѣхъ испжкна и партизанството. За занаяти, за търговия, за работа производителна, и думи не ставаше. Излязоха на чело хора народолюбци, загърмѣха, затржбиха, и единъ прѣзъ другъ се надпрѣварваха, кой по гърлесто да вика и говори за въ полза на **милиа народъ**. Който по гърлесто говорѣше, който по буйно викаше, той се слушаше, той се славяше. Мнозина честни, богати търговци, мнозина опитни, стари людие, изритаха задъ вратата, а камо ли да стане и дума за едно просто бакалче, като Мирчя?